25/05/2019

Η “Γενοκτονία των Χριστιανών της Ανατολής”

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

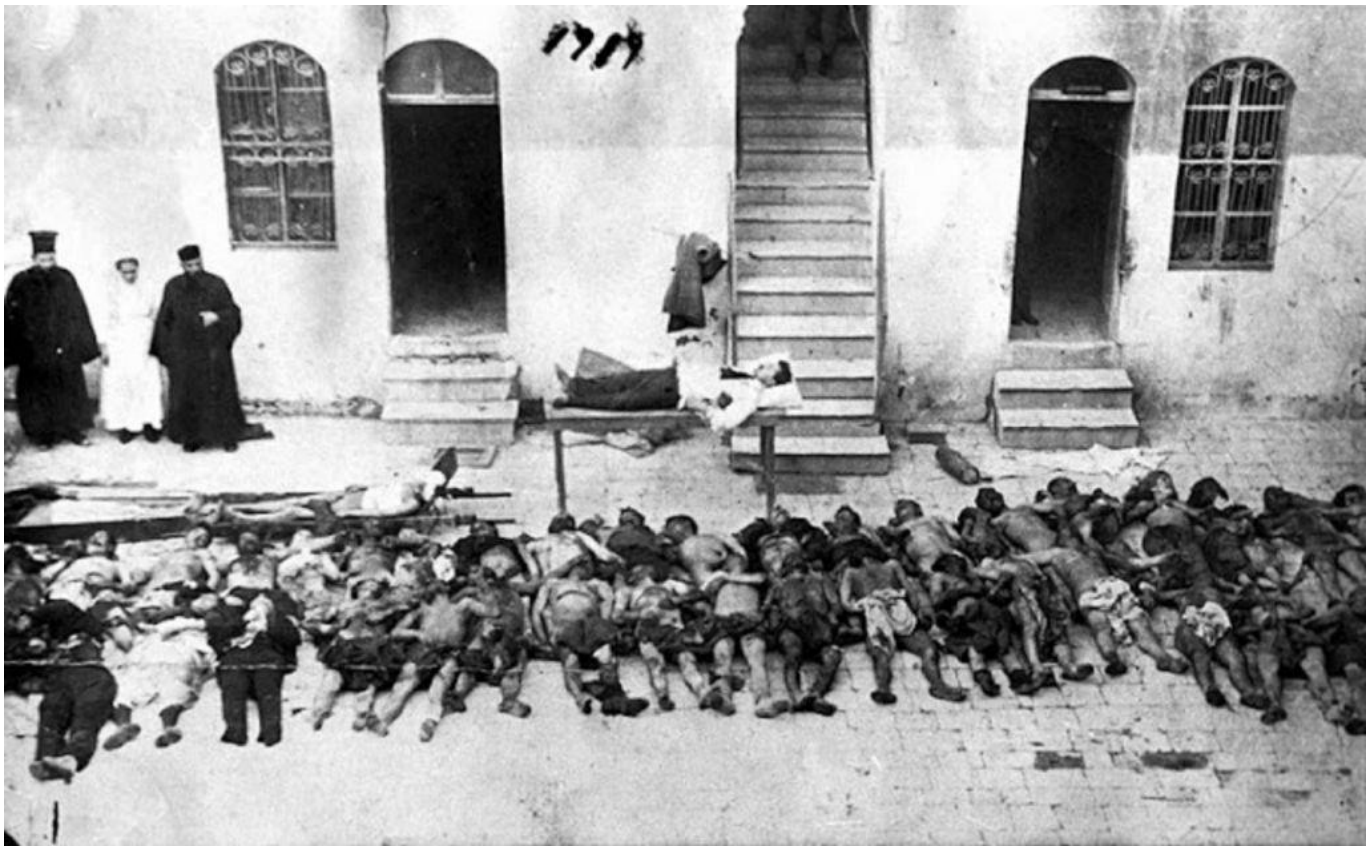

Η Γενοκτονία είναι μία και λέγεται “Γενοκτονία των Χριστιανών της Ανατολής”, σε ότι δε αφορά τους Έλληνες “Γενοκτονία των Ελλήνων της Ανατολής”.
Οι Πόντιοι δεν είναι ξεχωριστή εθνική ομάδα. Είναι ένας συμπαγής ελληνικός πληθυσμός που κατοικούσε στο βόρειο τμήμα της Μικράς Ασίας.
Η γενοκτονία είναι ολοκληρωμένο καί οργανωμένο σχέδιο των Νεότουρκων που η υλοποίησή του ξεκινά τον Οκτώβριο του 1911 καί σκοπό έχει την φυσική εξόντωση ή τον οριστικό διωγμό των χριστιανικών πληθυσμών της Ανατολής.Δεν κάνουν εθνική διάκριση , το προσδιορίζουν θρησκευτικά και αρχίζουν την πραγματοποίηση των σχεδίων τους ευθύς με την έναρξη του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου ξεκινώντας από τους Έλληνες της ανατολικής Θράκης. Από εκεί ξεκινά η γενοκτονία, και σχεδόν ταυτόχρονα γίνονται και οι φοβερές διώξεις στη δυτική Μικρά Ασία, στα παράλια το 1914.

Επομένως πρέπει να βλέπουμε τη συνολική εικόνα.
Ο Πόντος είναι κομμάτι του Ελληνισμού της Ανατολής. Δεν είναι κάτι το ξεχωριστό καί σαν τέτοιο πρέπει να το προσεγγίζουμε.Οι Τούρκοι δεν εξόντωσαν Πόντιους, εξόντωσαν Έλληνες. Και τους εξόντωσαν στην ανατολική Θράκη, στην Ιωνία,στην Καππαδοκία και στον Πόντο. Με διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικό χρόνο, ανάλογα με τις συνθήκες και με τις ευκαιρίες που είχαν. Πρέπει λοιπόν να βλέπουμε το θέμα συνολικά. Όταν το απομονώνουμε, κάνουμε και οι ίδιοι ένα μεγάλο λάθος.Ειδικά όταν αμφισβητούμε τη γενοκτονία στα άλλα μέρη του ελληνισμού της Ανατολής (δηλαδή στην Ιωνία και στην ανατολική Θράκη), διαπράττουμε και εμείς το έγκλημα της άρνησης της γενοκτονίας. Ας προσέξουν λοιπόν οι Πόντιοι όταν λένε ότι γενοκτονία έγινε μόνο στον Πόντο.Αυτό είναι ιστορικό λάθος.
Γενοκτονία έγινε κατά των μη μουσουλμανικών κοινοτήτων της Ανατολής – Ελλήνων, Αρμενίων, Ασσυροχαλδαίων, και όταν λέμε Έλληνες εννοούμε τους Έλληνες στην ανατολική Θράκη, στη δυτική Μικρά Ασία, στη Βιθυνία και στον Πόντο.
Αυτή είναι η πραγματικότητα και γι΄αυτή πρέπει να αγωνιστούμε!

Η Μικρά Ασία (στα σύγχρονα Τουρκικά Αναντολού), γνωστή επίσης ως Ανατολία, Ασιατική Τουρκία, χερσόνησος της Ανατολίας ή οροπέδιο της Ανατολίας αποτελεί τη δυτικότερη προέκταση της Ασίας και αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος της Δημοκρατίας της Τουρκίας. Η περιοχή ορίζεται από τη Μαύρη Θάλασσα στα βόρεια, τη Μεσόγειο Θάλασσα στα νότια και το Αιγαίο Πέλαγος στα δυτικά. Η θάλασσα του Μαρμαρά συνδέει τη Μαύρη Θάλασσα με το Αιγαίο Πέλαγος, μέσω των στενών του Βοσπόρου και των Δαρδανελίων και χωρίζει τη Μικρά Ασία από τη Θράκη στην Ευρωπαϊκή ήπειρο. Παραδοσιακά θεωρείται ότι η Μικρά Ασία εκτείνεται στα ανατολικά σε μια γραμμή από τον κόλπο της Αλεξανδρέττας μέχρι τη Μαύρη Θάλασσα, αποτελώντας περίπου τα δυτικά δύο τρίτα του Ασιατικού τμήματος της Τουρκίας. Εντούτοις, καθώς η Μικρά Ασία (ιδίως ως Ανατολία) θεωρείται συχνά συνώνυμος της Ασιατικής Τουρκίας, ανατολικά και νοτιοανατολικά της σύνορα θεωρούνται ευρέως εκείνα της Τουρκίας με τις γειτονικές χώρες (δεξιόστροφα) Γεωργία, Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Ιράν, Ιράκ και

Συρία.

Ο παραδοσιακός ορισμός της Μικράς Ασίας στη σύγχρονη Τουρκία

Στη μακρινή αρχαιότητα δεν απαντάται κάποιος συγκεκριμένος όρος για την περιοχή, η οποία γίνεται γνωστή σύμφωνα με τις φυλές που την κατοικούν. Ο όρος Μικρά Ασία ήταν άγνωστος στην αρχαιότητα. Ο όρος Ασία γίνεται ιδιαίτερα γνωστός από τους Ρωμαίους, για τους οποίους η περιοχή ήταν δυτική επαρχία μαζί με τις περιοχές της Καρίας, της Μυσίας και της Φρυγίας. Ο πρώτος συγγραφέας που χρησιμοποίησε τον όρο Asia minor ήταν ο χριστιανός συγγραφέας Παύλος ο Ορόσιος (Hist., I, 2, 10), περί το 400 μ.Χ. Οι συγγραφείς της πρώιμης βυζαντινής περιόδου την αναφέρουν ως «η μικρά Ασία». Υπό βυζαντινή διοίκηση ήταν περισσότερο γνωστή ως Ανατολή. Διοικητικά η Ανατολή ήταν «θέμα», δηλαδή μία από τις 29 επαρχίες της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Από την εποχή της κατάρρευσης της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και εντεύθεν, δηλαδή στην εποχή της Οθωμανικής αυτοκρατορίας έγινε γνωστή ως Ανατολία.

Γεωγραφία.
Η Μ. Ασία εκτείνεται σε υψίπεδο, που ποικίλει από τα 700 έως τα 1800 περίπου μ. πάνω από το επίπεδο της θάλασσας. Μεγάλες οροσειρές διατρέχουν την περιοχή στον ανατολικό δυτικό άξονα, ενώ μικρότερες ομάδες ορέων και μεμονωμένες κορυφές είναι διασκορπισμένες σε όλη τη γη. Σε ό,τι αφορά στην έκτασή της η Μ. Ασία καλύπτει περίπου 391.500 τετρ. χλμ. και έχει περίπου το μέγεθος της Γαλλίας. Σε ό,τι αφορά στα φυσικά χαρακτηριστικά της συγκρίνεται πολλές φορές με την Ισπανία. Τα όρη της βόρειας ακτής, η Ποντική οροσειρά υψώνεται απότομα από τη θάλασσα με αποτέλεσμα η φυσική διαμόρφωση να μην επιτρέπει τη δημιουργία φυσικών ή τεχνητών λιμένων, εκτός από την περιοχή του Βοσπόρου. Η οροσειρά του Ταύρου στο Νότο ακολουθεί μια ακανόνιστη γραμμή διαμορφώνοντας ένα φυσικό όριο ανάμεσα στα κεντρικά υψίπεδα και τη νότια θάλασσα, που διακόπτεται μόνο από τις πεδιάδες της Παμφυλίας και της Κιλικίας.

Στο εσωτερικό της Μ. Ασίας η οροσειρά του Αντι-Ταύρου και απομονωμένες κορυφές υψώνονται σαν τείχη εμποδίζοντας τις οδικές επικοινωνίες και τις εμπορικές ανταλλαγές. Ορισμένες από αυτές τις κορυφές σαν το όρος Αργαίος στην Καππαδοκία είναι ηφαιστειογενούς προέλευσης με κωνικό σχήμα. Σε όλο αυτό το φυσικό σύστημα υπάρχουν λιγοστά υψηλά περάσματα, όπως οι γνωστές «Πύλες της Κιλικίας» στο ανατολικό άκρο, η μοναδική είσοδος από τις πεδιάδες της Συρίας. Αυτός είναι ο δρόμος που ακολούθησαν όλοι οι κατακτητές της Μ. Ασίας εξ ανατολών. Δυτικά τα βουνά σταδιακά φθίνουν σε ύψος, έως ότου καταλήγουν στη θάλασσα διαμορφώνοντας ένα γοητευτικό φυσικό τοπίο με αμέτρητους κολπίσκους.

Η Μ. Ασία είναι ένας πλούσιος τόπος από γεωλογικής άποψης. Η αχανής κεντρική μάζα του Αργαίου όρους στην Καππαδοκία αποτελείται κυρίως από κρητιδικό ασβεστόλιθο, ενώ αφθονεί γενικότερα σε ανατολή και δύση ο ασβεστόλιθος. Οι ποταμοί μεταφέρουν τεράστιες ποσότητες αυτού του υλικού -κυρίως την άνοιξη- που πετρώνει σταδιακά και μεταβάλλει τις κοίτες τους, μεταβάλλοντας παράλληλα τεράστιες εκτάσεις σε άγονα εδάφη. Επιπλέον υπάρχει άφθονο Φρυγικό και Προκοννησιακό μάρμαρο, ίδιο με αυτό που χρησιμοποίησαν οι γλύπτες και οι οικοδόμοι της Περγάμου και της Ρόδου. Οι ποταμοί της Μ. Ασίας είναι πολυάριθμοι και εκβάλλουν κυρίως στη Μαύρη Θάλασσα και τη Μεσόγειο. Δεν είναι πλώιμοι, όμως, και τούτο υπήρξε σαφώς πολιτικό και οικονομικό πρόβλημα της περιοχής από αρχαιοτάτων χρόνων. Υπάρχουν συνολικά 26 λίμνες στα υψίπεδα, μερικές από τις οποίες συναγωνίζονται σε μέγεθος και ομορφιά τις λίμνες της Ελβετίας. Οι θερμές ιαματικές πηγές είναι πολυάριθμες και αποτελούν χαρακτηριστικό της ηπειρωτικής χώρας. Γενικώς το κλίμα είναι ψυχρότερο από αυτό της ευρωπαϊκής χερσονήσου που εκτείνεται στο ίδιο γεωγραφικό πλάτος και υπόκειται σε ακραίες θερμοκρασιακές μεταβολές εξαιτίας της γενικής έλλειψης υγρασίας.

Ιστορία.

Ιστορικός χάρτης της Μ. Ασίας

Η Μ. Ασία από αρχαιοτάτων χρόνων υπήρξε σταυροδρόμι πολιτισμών και κυρίως σημείο συνάντησης μεταναστευτικών φυλών που μετακινούνταν από την ανατολή προς τη δύση ή και αντίστροφα ενίοτε.Εκεί κατέληγαν παλιοί εμπορικοί δρόμοι από το εσωτερικό της Μ.Ασίας(Μεσοποταμία, Παλαιστίνη κα) Οι ανασκαφές του Τζέιμς Μέλαρτ (James Mellaart) ανάμεσα στο 1961 και το 1965 στο Τσατάλ-χουγιούκ (Çatalhöyük) αποκάλυψαν πως η Ανατολία ήταν κέντρο προηγμένου πολιτισμού ήδη από το 7500 π.Χ., κατά την Νεολιθική και την Χαλκολιθική περίοδο. Στην αυγή της ιστορίας ως κάτοικοι αναφέρονται οι Χάλυβες -σε σχέση με τα κοιτάσματα σιδήρου του Καυκάσου στη Μαύρη θάλασσα- οι Ίβηρες, οι Κόλχοι (Βλ. Ηρόδοτος, 2, 104 1) και άλλες φυλές. Θρακικές φυλές αναφέρονται επίσης στη Φρυγία και τη Βιθυνία, τον αρχικό πιθανώς τόπο καταγωγής τους, ενώ συναντάμε σημιτικούς λαούς στην Καππαδοκία κατά τους ιστορικούς χρόνους. Από το 1500 έως το 1000 π.Χ οι Χιττίτες κατέκλυσαν την περιοχή, φθάνοντας ως την Έφεσο και τη Σμύρνη. Απομεινάρια του πολιτισμού τους (γλυπτά και λίθινοι βωμοί) έμειναν ως τις μέρες μας στο Μπογάζ-κιόι της Καππαδοκίας. Ο μύθος της πολιτείας των Αμαζόνων στην κοιλάδα του Θερμόδοντα φαίνεται πως προέκυψε από το θηλυκό ιερατείο της χιττιτικής θεότητας Μα, η οποία στο ελληνικό μυθολογικό πάνθεο μετουσιώθηκε σε Αρτέμιδα, ειδικότερα στην Έφεσο, με τη λατρεία της πολύστηθης Αρτέμιδας.

Οι σύγχρονες ανακαλύψεις του Σλήμαν (Schliemann) και του Ντόρπφελντ (Dörpfeld) στο Χισαρλίκ, στην αρχαία Τρωάδα επιβεβαίωσαν την ημερομηνία καταστροφής της Τροίας (1200-1100 π.Χ.) θέτοντας έτσι έναν ιστορικό σταθμό για την αλληλουχία των γεγονότων. Ωστόσο δεν ήταν ούτε ο Αγαμέμνων και οι Αργείοι του εκείνοι που κατέκτησαν την Μ. Ασία. Περίπου το 1100 π.Χ. ωθούμενοι από την πίεση των Δωρικών φυλών αρκετοί Έλληνες μετανάστευσαν ανατολικά από την Ήπειρο και τη Θεσσαλία για να εγκατασταθούν σε νησιά του Αρχιπελάγους και στις νότιες ακτές της Μ. Ασίας, όπου οι εκβολές ποταμών και η διαμόρφωση των ακτών ευνοούσαν την ανάπτυξη του εμπορίου.

Από τον 9ο έως τον 6ο αι. π.Χ. σε μια μακρά διαδοχή μεταναστεύσεων Ίωνες, Αιολείς και Δωριείς έφθασαν ως τις ακτές της Μ. Ασίας ως έμποροι, αποικιστές, τυχοδιώκτες και στρατιώτες, έκτισαν τις πόλεις τους, αναμείχθηκαν με τους γηγενείς πληθυσμούς υιοθέτησαν τμήμα της θρησκείας τους (βλ. πολύστηθη “Άρτεμις) και σύντομα εγκαθίδρυσαν έναν αξιόλογο πολιτισμό που προπορεύθηκε σε πολλές περιπτώσεις εκείνου της ηπειρωτικής Ελλάδας. Η ανάπτυξη αυτού του πολιτισμού θεωρείται από αρκετούς ιστορικούς το πρώτο κεφάλαιο στην ανάπτυξη του δυτικού πολιτισμού κυρίως εξαιτίας της φιλοσοφικής σκέψης που παρήγαγε. Σε αυτή την περίοδο κόπηκαν τα πρώτα τετράγωνα νομίσματα από ήλεκτρον, (Λυδία-7ος π.Χ.), πιθανώς ως αποτέλεσμα των εμπορικών συναλλαγών των γηγενών με

τους Έλληνες, ενώ άρχισαν οι Λυδοί βασιλείς -σύμφωνα με τον Ηρόδοτο- να ενδιαφέρονται για το μαντείο των Δελφών και να στέλνουν δώρα στον ναό του.

Περί τα μέσα του 6ου αι. π.Χ. κατόρθωσε να εξαπλώσει την ηγεμονία του στην ευρύτερη περιοχή ο βασιλιάς των Λυδών Κροίσος, (548-546 π.Χ.), ο οποίος σύντομα εκδιώχθηκε από τον Πέρση Κύρο, που μετέτρεψε όλη την περιοχή σε επαρχία του διοικητικού συστήματος της Περσίας. Σε εκείνα τα χρόνια οι φιλοδοξίες του Μεγάλου Βασιλέα Δαρείου Α΄ και του διαδόχου του Ξέρξη Α΄ έφεραν σε σύγκρουση τις ελληνικές πόλεις-κράτη με την περσική αυτοκρατορία (500-449 π.Χ.). Η περσική ήττα προκάλεσε αλλεπάλληλες κοινωνικές αλλαγές που προετοίμασαν το δρόμο για τον Αλέξανδρο και την ολοκληρωτική κατάκτηση της περσικής αυτοκρατορίας από τους Έλληνες.

Ακολούθησε μια δύσκολη και ταραγμένη περίοδος κατά την Ελληνιστική περίοδο κατά τη διάρκεια της οποίας οι Σελευκίδες, διάδοχοι του Αλέξανδρου διεκδίκησαν τη Μ. Ασία με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν τα νέα βασίλεια του Πόντου, της Βιθυνίας, της Καππαδοκίας, της Περγάμου και της Κιλικίας, όπως και το κελτικό βασίλειο της Γαλατίας (280 π.Χ.), αποτέλεσμα των πολεμικών περιπετειών με τους Γαλάτες επιδρομείς στη Μ. Ασία. Οι επόμενοι επτά περίπου αιώνες έφεραν και την ιδιαίτερη σφραγίδα του κελτικού πολιτισμού.

Η ελληνική τέχνη, που ήδη είχε ανθίσει με τρόπο θαυμαστό στα ιωνικά νησιά, στα κέντρα της ηπειρωτικής Ελλάδας και στη νότια Μ. Ασία ανανεώθηκε στο ορεινό βασίλειο της Περγάμου υπό τη διακυβέρνηση των Ατταλιδών. Ακολούθησαν οι πόλεμοι με τη δημοκρατική Ρώμη (190-63 π.Χ.), που τελείωσαν με την ήττα και το θάνατο του μεγάλου Μιδραδάτη ΣΤ΄, του «Ανατολίτη υπερασπιστή της ελληνικής ελευθερίας», ενώ ο Πόντος και η Βιθυνία στις βόρειες ακτές της Μαύρης Θάλασσας απειλούνταν διαρκώς από τις εξ ανατολών επιδρομές. Γενικά οι πρώτοι τρεις αιώνες της Ρωμαϊκής διακυβέρνησης ήταν περίοδος ειρήνης και ευημερίας για την ευρύτερη περιοχή της Μ. Ασίας. Τούτη την περίοδο ειρήνης ακολούθησαν τρεις αιώνες περίπου πολέμων της ανατολικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας με την Περσία.

Η εκμηδένιση της περσικής φιλοδοξίας από τον αυτοκράτορα Ηράκλειο (610-641) απλώς μετέθεσε χρονικά τον κίνδυνο. Οι Άραβες και οι διάδοχοί τους, οι Τούρκοι, Διεκδίκησαν επίμονα την Ανατολία και τελικά τα κατάφεραν. Οι αραβικές επιδρομές από το 672 έως το 717 απωθήθηκαν από την Κωνσταντινούπολη και η περιοχή έμεινε «θέμα» υπό Βυζαντινή διακυβέρνηση, αν και το χριστιανικό κράτος της Αρμενίας υπέφερε τα πάνδεινα από τις αλλεπάλληλες καταστροφές.

Το 1922 η προσπάθεια του ελληνικού κράτους να θέσει τη δυτική Μ. Ασία υπό ελληνικό έλεγχο είχε άδοξη κατάληξη, Το ίδιο συνέβη και με την προσπάθεια να δημιουργηθεί Ποντο-Αρμενικό κράτος βάσει της συνθήκης των Σεβρών. Την ίδια περίοδο συνέβησαν τα γεγονότα της Γενοκτονίας των Αρμενίων και των Ελλήνων της Μικράς Ασίας,φτάνοντας μέχρι τη Καταστροφή της Σμύρνης. Με την συνθήκης της Λωζάνης σφραγίστηκε η καταστροφή του Χριστιανισμού της Μ Ασίας. Οι Χριστιανοί μέχρι εκείνη την περίοδο αποτελούσαν το 30% του πληθυσμού της Μ. Ασίας.

Αρχαίες χώρες.
Οι αρχαίοι Έλληνες διαιρούσαν τη Μικρά Ασία σε 15 χώρες των οποίων τα ονόματα ως επί το πλείστον λάμβαναν από τους κατοικούντες λαούς τους. Και αυτές ήταν τρεις προς Β. ο Πόντος, η Παφλαγονία και η Βιθυνία, τρεις προς Δ.: η Μυσία (στην οποία υπαγόταν η Μυγδονία, η Τρωάδα και η Αιολίδα), η Λυδία (στην οποία υπαγόταν η Μαιονία ανατολικά και η Ιωνία δυτικά) και η Καρία, τέσσερις προς Ν.: η Λυκία, η Πισιδία, η Παμφυλία και η Κιλικία και τέλος πέντε στο μέσον: η Φρυγία, η επί Ρωμαίων δημιουργηθείσα Καβαλίδα (Καβαλίς), η Ισαυρία, η Λυκαονία, η Γαλατία και η Καππαδοκία (στην Λευκοσυρία της οποίας υπαγόταν η Λυκαστία).

Αρχαίοι λαοί.
Αρχαίοι λαοί της Μικράς Ασίας υπήρξαν οι: Χετταίοι ή Χιττίτες ή Χεττείμ (κατά Π. Διαθήκη), Βιθυνοί, Φρύγες, Μυσοί, Κιμμέριοι, Μύγδονες, Τρώες ή Τρήρες, Ίωνες, Αιολείς, Δωριείς, Μαίονες, Λυδοί, Κάρες, Καππαδόκες, Πισίδες, Λυκάονες, Ίσαυροι, Έλληνες της Ελληνιστικής περιόδου, Ρωμαίοι,Λέλεγες, Λύκιοι (Κρήτες), Γαλάτες (Τεκτόσαγες, Τολιστοβόγιοι και Τρόκμοι), Καρδούχοι ή Κούρδοι, Πέρσες, Αρμένιοι, Χάλυβες.

Νεότεροι λαοί.
Έλληνες, Αρμένιοι, Κούρδοι, Εβραίοι, Τούρκοι, Τσετμήδες ή Τσεπσήδες, Κυζυλμπάσηδες ή Ταχτατζήδες, Γιουρούκηδες, Γύφτοι, Ζεϊμπέκηδες, Τουρκμάνοι, Λαζοί, Κρομλήδες, Οφλήδες, Γκιουρτσήδες ή Ίβηρες, Τουρκοκρήτες κ.ά.

Γιά όλα αυτά λοιπόν φρονώ και φωνάζω διαρκώς:»Έστι ούν Μικρά Ασία και ο Πόντος.»

Πηγή:enosivourlioton.gr